

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **Ing. K. W.**, zast. Mgr. Theobaldem Ptoszkem, advokátem, se sídlem Horní 1642/55, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 6. 2024, č. j. 22 A 13/2024-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Theobalda Ptoszka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou domáhal ochrany před nezákonnými zásahy, které spojoval s činností žalovaného týkající se evidence daní. Konkrétně rozporoval intervence žalovaného do systému evidence daní z příjmů fyzických osob a neposkytování požadovaných souvisejících dokumentů.

[2] Krajský soud žalobu usnesením ze dne 11. 5. 2023, č. j. 22 A 64/2021-28, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak, neboť shledal všechna žalobní tvrzení (kromě jedné výjimky) i po obdržení reakce na výzvu k odstranění vad žaloby věcně neprojednatelnými

pro nesrozumitelnost. Za jedinou schopnou posouzení označil krajský soud námitku týkající se neposkytnutí úředního záznamu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 1646685/21/3200-11450-810208 (dále jen „úřední záznam“), žalovaným. S ohledem na povahu předmětné písemnosti však shledal, že její neposkytnutí zjevně a nepochybně nemohlo být zásahem do práv žalobce v souvislosti s evidencí daní.

[3] Nejvyšší správní soud uvedené usnesení ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 1. 11. 2023, č. j. 4 Afs 233/2023-42, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Shledal totiž, že neposkytnutí úředního záznamu může představovat nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv žalobce souvisejících s evidencí daní ve smyslu § 82 s. ř. s. Uložil proto krajskému soudu, aby se příslušným žalobním bodem věcně zabýval. Ohledně zbylých tvrzených zásahů pak dal krajskému soudu za pravdu, že byly pro nesrozumitelnost věcně neprojednatelné.

[4] Krajský soud se tedy věci zabýval znovu, načež usnesením ze dne 15. 2. 2024, č. j. 22 A 64/2021-58, žalobu v části týkající se nezákonného zásahu v podobě nevydání úředního záznamu vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí a ve zbytku žalobu opětovně odmítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 7. 2024, č. j. 4 Afs 31/2024-81, odmítl.

[5] Mezitím krajský soud žalobu ve vyloučené části rozsudkem ze dne 14. 6. 2024, č. j. 22 A 13/2024-74, zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud tak učinil, neboť shledal, že se žalovaný odepřením nahlížení do úředního záznamu nedopustil nezákonného zásahu. Žalobce požádal o nahlížení do předmětné písemnosti s obecným zdůvodněním, že tato může obsahovat informace ke změnám v jeho daňové evidenci. Krajský soud po seznámení se s jejím obsahem konstatoval, že se žalobcovy daňové evidences nikterak netýká. Žalobce navíc neodůvodnil, proč by nahlížení do úředního záznamu bylo nutné pro další průběh jakéhokoli řízení, což je podmínkou pro povolení nahlížení podle § 66 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalovaný tedy podle krajského soudu postupoval zákonně.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou doplnil na výzvu Nejvyššího správního soudu ve stanovené lhůtě.

[7] Stěžovatel v první řadě vytýká krajskému soudu nakládání se soudním poplatkem. Ten stěžovatel zaplatil dne 29. 1. 2024 v souvislosti s žalobním řízením vedeným pod sp. zn. 22 A 64/2021, ke kterému byl také přiřazen. Po vyloučení části žaloby k samostatnému projednání (usnesením ze dne 15. 2. 2024) jej pak krajský soud převedl do nově vzniklého žalobního řízení vedeného pod sp. zn. 22 A 13/2024. Takový postup je v rozporu s bodem 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 233/2023 i s § 10 odst. 3 větou třetí zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), podle kterého měl být zaplacený soudní poplatek za řízení vedeném pod sp. zn. 22 A 64/2021 v dané situaci vrácen. V řízení o vyloučené části žaloby pak měl být stěžovatel k zaplacení soudního poplatku za toto řízení vyzván.

pokračování

[8] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká způsob vedení soudního spisu, jímž měl porušit zásadu nestrannosti a rovného postavení účastníků. Krajský soud totiž stěžovateli nezaslal výzvu ze dne 17. 4. 2024, jíž žalovaného vyzval k zaslání úředního záznamu. Až díky vlastní aktivitě získal stěžovatel povědomí o této výzvě a o následném doručení úředního záznamu krajskému soudu. Při nahlížení do spisu dne 29. 4. 2024 nebyla zmíněná výzva ani potvrzení o jejím doručení součástí soudního spisu. Zároveň z obsahu spisu nebylo možné o obdržení úředním záznamu zjistit název této listiny, jeho obsah, počet jeho stran ani počet stran jeho příloh. Jeho držení v části spisu vyloučené z nahlížení pak krajský soud odůvodnil s odkazem na konkrétní zákonné ustanovení až při jednání dne 14. 6. 2024.

[9] Stěžovatel rovněž nadále nesouhlasí s tím, že zásah v podobě neposkytnutí úředního záznamu byl vyloučen k samotnému projednání a rozhodnutí.

[10] Závěr přijatý krajským soudem, že úřední záznam se stěžovatelovy daňové evidence či jejích změn nijak netýká, pak nemůže stěžovatel přezkoumat, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s jeho obsahem. Z obsahu vyjádření žalovaného k žalobě přitom vyvozuje, že s jeho evidencí daně souvisí.

[11] Stěžovatel současně nadále trvá na tom, že nezpřístupnění úředního záznamu bylo nezákonným zásahem. Je přesvědčen, že jeho poskytnutí k nahlížení nemohlo ohrozit cíle správy daní ani zájmy jiných osob, a zároveň, že uvedl řádný důvod pro jeho poskytnutí.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Uplatněné kasační námitky odpovídají kasačním důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[15] Nejprve k stěžovatelovu nesouhlasu s vyloučením nyní řešené věci k samotnému projednání a rozhodnutí je třeba připomenout, že kasační stížnost proti usnesení o vyloučení příslušné části žaloby byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta. Jakkoli stěžovatel spekuluje o vhodnosti postupu krajského soudu a jeho odůvodnění, zásadní je, že nevhodné vyloučení sice může představovat vadu řízení, ta však až na výjimečné případy nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí (viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář.* 2019, komentář k § 39, dostupný z právního informačního systému ASPI).

[16] Podle Nejvyššího správního soudu bylo navíc vyloučení příslušné části žaloby vzhledem k tomu, co uvedl ve svém zrušujícím rozsudku sp. zn. 4 Afs 233/2023, naopak vhodné a v souladu se smyslem tohoto institutu. Nejvyšší správní soud v něm totiž vytkl krajskému soudu délku soudního řízení, která zdaleka neodpovídala projednání přednostní věci, a také mu dal v části posouzení věci zapravdu. Bylo proto namístě, aby o části žaloby meritorně rozhodl urychleně (díky potvrzenému právnímu názoru) znovu, přičemž zbylá část žaloby, o které nemohl rozhodnout stejně rychle, musela být vyloučena k následnému samostatnému projednání a rozhodnutí. Příslušná kasační argumentace je tedy nedůvodná.

[17] Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona o soudních poplatcích, *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*.

[18] K argumentaci ohledně nakládání se soudním poplatkem Nejvyšší správní soud předně uvádí, že soudní poplatek za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem činí podle položky 18 odst. 2 písm. d) Sazebníku soudních poplatků (příloha zákona o soudních poplatcích) 2.000 Kč. Není přitom relevantní počet nezákonných zásahů, před nimiž dotyčný žádá v žalobě ochranu. Pokud dojde k odmítnutí žaloby před prvním jednáním, žalobci se v souladu s § 10 odst. 3 větou třetí zákona o soudních poplatcích zaplacený soudní poplatek vrátí.

[19] V případě stěžovatele došlo po zaplacení soudního poplatku za žalobu k odmítnutí pouze části této žaloby. Pro vrácení soudního poplatku za žalobu tedy nebyl zákonný důvod. Na rozdíl od institutu zastavení řízení jen zčásti, nestanovuje zákon o soudních poplatcích v případě odmítnutí části žaloby (ani) částečné vrácení soudního poplatku (srov. § 10 odst. 3 věta druhá zákona o soudních poplatcích). Celý zaplacený soudní poplatek tedy v daném případě zůstal dále spjatý s vyloučenou částí žaloby. To, že o této vyloučené části žaloby bylo následně vedeno řízení označené novou spisovou značkou, resp. jinou spisovou značkou, než bylo původně vedeno řízení o „celé“ žalobě, neznamená, že krajský soud postupoval v rozporu s § 10 odst. 3 větou třetí zákona o soudních poplatcích, jak míní stěžovatel. Stejně tak nebyl postup krajského soudu nikterak v rozporu s bodem 15. rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 233/2023, neboť ten mířil na situaci, kdy byla žaloba stěžovatele odmítnuta jako celek. I vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl, jak a zda vůbec rozporovaný postup krajského soudu zasáhl do jeho práv, shledává Nejvyšší správní soud příslušnou kasační argumentaci nedůvodnou.

[20] K námitce týkající se vedení soudního spisu krajským soudem je vhodné na úvod připomenout, že soudní spis se obecně skládá ze všech písemností, které se vztahují k dané právní věci, a to včetně těch písemností, jež zachycují pokyny pro soudní kancelář (viz Svoboda, K. a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2023, komentář k § 40b, dostupný z právního informačního systému beck-online). Detailní pravidla ohledně vedení spisů u krajských soudů obsahuje instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 12. 2001, č. j. 505/2001-Org, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy (dále jen „instrukce“). Ustanovení § 164 instrukce konkrétně uvádí, že *všechny písemnosti, které se vztahují k téže věci (podání, protokoly, záznamy, rozhodnutí, písemnosti soudního komisaře založené do spisu D apod.), tvoří spis*.

pokračování

[21] V řešeném případě Nejvyššímu správnímu soudu předložený soudní spis sp. zn. 22 A 13/2024 (v listinné podobě) obsahuje písemný pokyn k vydání výzvy, jíž byl žalovaný vyzván k předložení úředního záznamu. Samotnou výzvu vydanou dne 17. 4. 2024 však nikoli. O její existenci přitom není pochyb, neboť součástí spisu je potvrzení o jejím dodání a doručení do datové schránky žalovaného. Ten na ni také následně reagoval poskytnutím dotčeného úředního záznamu. Nejvyšší správní soud nevidí žádný důvod pro nezaložení výzvy do soudního spisu. Absence této výzvy ve spise je proto v rozporu s § 164 instrukce, resp. s § 40b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, jež dopadá na vedení spisů ve věcech správního soudnictví na základě § 64 s. ř. s.

[22] Ačkoli došlo k popsánému pochybení, Nejvyšší správní soud v něm nespatřuje jakoukoli snahu ze strany krajského soudu o zastření obsahu soudního spisu ani jinou snahu směřující k narušení rovného postavení účastníků v neprospěch stěžovatele, jak tento namítá. Krajský soud totiž takto postupoval vůči oběma účastníkům. Svědčí o tom skutečnost, že na žádost stěžovatele o zpřístupnění spisu k nahlížení (č. l. 46) založil do spisu pouze pokyn k zaslání odpovědi s termínem zástupci stěžovatele a doručenkou k této odpovědi, přičemž samotná odpověď do spisu založena nebyla. Ani v případě této písemnosti přitom nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o její existenci. Jedná se tedy spíše o zavedenou (byť nesprávnou) praxi krajského soudu než o úmyslné jednání činěné za účelem jakéhokoliv poškození stěžovatele, přičemž se netýká zásadních písemností. K tomu je třeba dodat, že vydání výzvy ze dne 17. 4. 2024 ani následné poskytnutí úředního záznamu krajskému soudu nemohlo být pro stěžovatele nikterak překvapivé, a to vzhledem k obsahu předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 233/2023 (viz především bod 19.) Stejně tak stěžovatel nemohl s ohledem na pravidla o nahlížení očekávat, že mu bude do úředního záznamu u krajského soudu umožněno nahlížet, když mu to nebylo umožněno u žalovaného.

[23] Ze spisu je dále patrné, že v době nahlížení konaného dne 29. 4. 2024 nebylo součástí spisu potvrzení o dodání a doručení výzvy ze dne 17. 4. 2024 (jež byla doručena žalovanému téhož dne), ač k tomu nebyl žádný zjevný důvod. Zmíněné potvrzení bylo založeno do spisu po nahlížení téhož dne. U této vady lze tedy konstatovat, že byla bezodkladně napravena.

[24] Naopak Nejvyšší správní soud neshledává žádné pochybení krajského soudu v tom, že výzva ze dne 17. 4. 2024 byla zaslána pouze žalovanému a nikoli stěžovateli. Obecně totiž v soudním řízení platí, že písemnosti určené výlučně pouze konkrétnímu účastníkovi se doručují pouze tomuto účastníkovi. V souladu s tím krajský soud postupoval vůči oběma účastníkům.

[25] Do správního (daňového) spisu lze podle § 45 s. ř. s. nahlížet i u soudu, u kterého se věc nachází. K soudnímu spisu přiložený úřední záznam jakožto písemnost získaná z vyhledávací části spisu vedeného žalovaným nemá u sebe žádný soupis (byť čítající tuto jedinou písemnost), do kterého by mohl v případě zájmu stěžovatel v souladu s § 66 odst. 2 daňového řádu nahlédnout. Žalovaný jej zjevně neposkytl krajskému soudu a ten jej sám nevytvořil. V důsledku toho nastal stav rozporný s § 68 odst. 3 daňového řádu, podle něhož *orgán veřejné moci, kterému je část spisu zapůjčena, zajistí dodržení podmínek mlčenlivosti;*

u zapůjčených písemností z vyhledávací části spisu zajistí tento orgán dodržení podmínek podle § 66.

[26] Na obálce, ve které je uložen úřední záznam, je sice uvedeno, že se jedná o úřední záznam ze dne 20. 4. 2021 s konkrétním číslem jednacím a že jeho součástí jsou přílohy. To však nelze považovat za náhradu řádného soupisu (i kdyby obálka byla stěžovateli poskytnuta k nahlédnutí). V rozsudku ze dne 29. 1. 2021, č. j. 2 Afs 188/2019-51, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „[z] položek soupisu týkajících se vyhledávací části musí být v každém jednotlivém případě patrné, o jakou konkrétní písemnost jde, v té míře, aby si z toho mohl daňový subjekt učinit aspoň rámcovou představu, zda konkrétní písemnosti mohou být uplatněny v řízení jako důkazní prostředek, jak s tím počítají § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 2 daňového řádu.“ Ačkoliv v nyní řešené věci jde o písemnost zařazenou do vyhledávací části spisu z důvodu uvedeného v § 65 odst. 1 písm. d) daňového řádu, lze citované vztáhnout i na tento případ. K úřednímu záznamu vyloučenému z nahlížení měl být tedy i v době, kdy se nacházel u krajského soudu, přiložen soupis obsahující údaje, z nichž by si stěžovatel mohl učinit aspoň rámcovou představu o tom, že předmětná písemnost skutečně slouží výlučně pro potřeby správce daně. Přitom však nebylo nutné, aby tento soupis obsahoval údaje o počtu stran úředního záznamu, o počtu jeho příloh a počtu stran těchto příloh, jak se domnívá stěžovatel. Rozsudek krajského soudu ze dne 19. 12. 2022, č. j. 25 A 32/2022-61, na nějž pro podporu svého názoru stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval, byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2024, č. j. 5 Afs 16/2023-44, v příslušné části zrušen.

[27] Přestože došlo k popsání vadě v podobě absence soupisu, z nějž měly vyplývat pro stěžovatele určité informace o požadované písemnosti, stěžovatel tyto informace, jak sám přiznává v kasační stížnosti, získal od žalovaného jiným způsobem. Konkrétně z jednoho z jeho žalobních vyjádření ze dne 24. 4. 2024, kde o úředním záznamu uvedl, že: „neobsahuje žádné informace či písemnosti, které by mohly být v řízení uplatněny jako důkazní prostředek. Úřední záznam byl vyhotoven toliko jako výsledek šetření prověřující interní postupy správce daně, aniž by bylo shledáno nějaké pochybení.“ Z uvedeného si stěžovatel mohl podle Nejvyššího správního soudu učinit rámcovou představu o tom, že předmětná písemnost skutečně slouží výlučně pro potřeby správce daně. Stěžovatel tedy *de facto* disponoval informacemi o písemnosti, na něž měl nárok, a to zhruba ve stejném období, kdy krajský soud obdržel od žalovaného úřední záznam (25. 4. 2024), resp. kdy poté stěžovatel nahlížel do soudního spisu (29. 4. 2024).

[28] S ohledem na uvedené je třeba dát stěžovateli zapravdu ohledně existence několika pochybení ve vedení soudního spisu. Nejvyšší správní soud však u žádného z nich neshledal, že by se jednalo o vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tzn. o vadu, jež by způsobovala nezákonnost napadeného rozsudku. O takovou vadu, která by měla za důsledek zrušení soudního rozhodnutí, se totiž nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59). O totožnosti výsledku řízení o žalobě Nejvyšší správní soud v tomto případě pochybnost nemá a ani stěžovatel v kasační stížnosti odlišnost případného výsledku nenamítá. V nyní řešeném případě tedy příslušná kasační argumentace nevede ke zrušení napadeného rozsudku.

pokračování

[29] Podle § 66 odst. 3 daňového řádu, *není-li obořzen zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní anebo cíl správy daní, může správce daně v odůvodněných případech, kdy je to nutné pro další průběh řízení, umožnit nahlédnutí i do písemností ve vyhledávací části spisu.*

[30] Ke stěžejnímu závěru krajského soudu, že nezpřístupnění úředního záznamu nebylo nezákonným zásahem, Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se detailně seznámil s obsahem předmětné písemnosti i s jejími přílohami. S ohledem na to souhlasí s tvrzením krajského soudu, že se úřední záznam nijak netýká daňové evidence stěžovatele či jejích změn, resp. osobních daňových účtů stěžovatele a pohybů na nich. Stejně tak souhlasí s výše citovaným popisem úředního záznamu učiněným žalovaným, tedy že *úřední záznam byl vyhotoven toliko jako výsledek šetření prověřující interní postupy správce daně, aniž by bylo shledáno nějaké pochybení.* Aniž by Nejvyšší správní soud prozrazoval více o obsahu úředního záznamu, musí rovněž konstatovat, že nedošlo k naplnění podmínky stanovené v § 66 odst. 3 daňového řádu pro zpřístupnění této písemnosti stěžovateli. Konkrétně se jedná o podmínku, podle které musí být nahlédnutí do písemnosti nutné pro další průběh řízení, přičemž z obsahu úředního záznamu je zjevné, že nahlédnutí do něj není nutné pro další průběh jakéhokoli řízení týkajícího se evidence daní.

[31] Na rozdíl od krajského soudu by však Nejvyšší správní soud nesplnění této podmínky nekladl k tíži stěžovatele a jeho žádosti o nahlížení. Je třeba neopomíjet kontext celého sporu mezi účastníky vyplývající ze spisu, kdy stěžovatel dlouhodobě rozporuje spravování jeho osobních daňových účtů žalovaným. V souvislosti s tím i stěžovatel požádal o nahlédnutí do úředního záznamu. Odůvodnil to konkrétně tím, že v blízké časové souvislosti s vydáním úředního záznamu došlo na jeho osobním daňovém účtu ke změně (zjevně neočekávané). Proto se domníval, že s ní úřední záznam souvisí. Žalovanému mělo takové odůvodnění ze strany stěžovatele (při jeho historické znalosti) postačovat. Naopak požadovat po stěžovateli označení konkrétního řízení, pro jehož další průběh je zpřístupnění písemnosti nutné, bylo přehnaným formalismem. K tomu nelze opomenout, že stěžovatel podle všeho neměl v dané době (obdobně jako později u krajského soudu) možnost nahlédnout do řádného soupisu písemností vedených ve vyhledávací části spisu, z něž by si mohl udělat alespoň rámcovou představu o úředním záznamu. I zde se nabízí poukázat na rozsudek ze dne 29. 1. 2021, č. j. 2 Afs 188/2019-51, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„[z]a podobných podmínek správce daně uváží, zda umožní, nebo neumožní nahlédnutí i do písemností ve vyhledávací části spisu za podmínek podle § 66 odst. 3 daňového řádu. I zde musí mít daňový subjekt možnost učinit si aspoň rámcovou představu, zda konkrétní písemnosti ve vyhledávací části spisu nemohou být těmi, které by mu mohly být výjimečně zpřístupněny podle výše uvedeného ustanovení, a možnost případné zpřístupnění navrhnout. A i zde je na správci daně, pokud nahlédnutí neumožní, aby v případném sporu před správním soudem přezkoumatelně zdůvodnil svůj závěr.“* Za daných okolností bylo tedy na žalovaném, aby po obdržení žádosti o nahlížení stěžovateli vysvětlil, proč není splněna dotčená podmínka, resp. že úřední záznam nesouvisí se změnami na jeho osobním daňovém účtu, jak se domnívá, přičemž blízká časová souvislost je pouhou shodou okolností.

[32] To však nemění nic na již výše potvrzeném závěru, že úřední záznam se nijak netýká daňové evidence stěžovatele. Jeho neposkytnutím se tedy žalovaný nedopustil nezákonného

zásahu podle § 82 s. ř. s. do veřejných subjektivních práv stěžovatele souvisejících s evidencí daní, před nímž se stěžovatel domáhal ochrany.

[33] Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, přičemž krajský soud posoudil právní otázku týkající se kvalifikace jednání žalovaného z hlediska zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. správně. Ačkoli Nejvyšší správní soud nepotvrdil celé odůvodnění právního názoru krajského soudu, nejedná se o skutečnost, jež by byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž shledal zásadní důvod zamítnutí podané žaloby obstojným a zároveň shledal uplatněné kasační námitky nedůvodnými. Postačí proto odůvodnění napadeného rozsudku korigovat tímto rozhodnutím. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tedy nebyly naplněny.

IV. Závěr, rozhodnutí o nákladech řízení a vrácení soudního poplatku

[34] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

[35] Účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (srov. § 6a odst. 5 zákona o soudních poplatcích a usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014-60). Proto Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích o vrácení soudního poplatku zaplaceného za řízení o nynější kasační stížnosti, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu